

sold, fund og kjernefuld Musik (En Stemme: Uden Orchester?), nei, Orchestret skal man naturligtvis have med, det vil jeg ikke have, at Theatret skal af med, men jeg tror ikke, at al den Udstyring er nødvendig. Hvad nu Balletten angaaer, nægter jeg ikke, at den ikke alene har noget Glædeligt, men og noget i høi Grad Oplivende og Oprykkende, men jeg kan dog virkelig ikke see, at den er forældende. Jeg skal aldrig nogenstunde undlade at yde den Mand, som har bragt Balletten til det Trin, hvorpaa den staaer her i Danmark, al min Anerkjendelse, men det er dog alligevel med Balletten noget mere eller mindre, Momentant; naar denne Mand engang gaaer bort, saa gaab jeg nok see, hvorledes det saa vil gaae med Balletten. Er det imidlertid saaledes, som jeg har hørt paastaae af Folk, som ere langt bedre inde i denne Sag end jeg, at Theatret slet ikke kan bestaae uden Ballet, at man har Trang til den, fordi der vil Ingen komme i Theatret, og Ingen bekymrer sig om Theatret uden Balletten, ja, saa er det min Overbeviisning, at der ingen Trang er til Theatret som et Arnested for den nationale Skuespilkunst, saa kan man lukke det.

Bable: Vi, der for nogle Aar tilbage bragte Theaterspørgsmaalet paa Bane og derfor høstede en Anerkjendelse, som man ikke skal misunde os, vi kunne trøste os med den Skæbne, der har ramt den Commission, der har udarbejdet den foreliggende Betænkning. Denne Betænkning er udarbejdet af Mænd, der have nydt og nyde i mange andre Stillinger en høi Grad af Anerkjendelse. Det er Mænd, der ere fremragende i Staten, fremragende med Hensyn til deres Stilling ved selve Theatret i den By, hvori vi befinde os, og ikke desto mindre er deres Skæbne bleven den, at de ved at røre ved denne Sag have høstet en overordentlig liden Grad af Paafljønnelse. Hvori ligger det nu, at naar der røres ved denne Sag, kan der aldeles ikke opnaaes Noget, som ikke fremkalder Misbilligelse? Det er, fordi hele dette Forhold efter min Mening beroer paa en Mængde Modsigelser. Siden jeg omtaler disse, skal jeg bede de Herrer lægge Mærke til et Punkt i Commissionens Be-

tænkning, som gaaer ud paa at bevare det Spørgsmaal, hvorledes Stillingen i oeconomisk Henseende vilde blive, saafremt man fulgte det Raad at nedlægge Theatret som Statsanstalt og pensionere alle de ved Theatret bestaaende Poster. Dette har Commissionen besvaret Side 20 derhen, „at det samlede Beløb af de Ventepenge, der i Tilfælde af Theatrets Oplosning som Statsinstitut vilde være at udrede til samtlige de nu ved Theatret kongelig ansatte Personer (over 58,000 Rd.) vilde blive større, og Beløbet af de dem efter 5 Aar tilkommende Pensioner (henved 44,000 Rd.) ikke meget mindre end Statskassens hidtilværende aarlige Tilskud til Theatret af 50,000 Rd.“ Denne Erklæring fra Commissionen har for mig været en af de vigtigste Oplysninger, som den har givet; thi om ogsaa Commissionen siger, at i de første 5 Aar vilde det blive større og efter dem noget mindre, er det dog kun usfuldstændigt rigtigt. Det er jo nemlig givet, at man ikke i de første 5 Aar vil nøies med de 50,000 Rd., der i Loven er Tale om. Der vil jo nødvendigvis maatte ydes meget mere, og det er jo heller ikke sandt, at Tilskudet efter de 5 Aars Forløb vilde blive just — 44,000 Rd. aarlig; thi man maa lægge Mærke til, at der ved denne Afgjorelsesmaade, hvilken jeg slet ikke skal anbefale, men blot omtale, vilde blive et hvert Aar aftagende Tilskud fra Statens Side. Jeg skal nu her aldeles ikke oplaste det Spørgsmaal, hvorvidt vi skulle nedlægge Theatret eller ikke. Jeg vil igjen udtale, at vi leve under et saadant Tryk i denne Henseende, at der aldrig kan være Tale om, at Theatret vil blive nedlagt, at der aldrig kan blive Tale om, at den Anstuelse her i Salen, som maatte være mod dette Institut, skulde blive saa mægtig, at Theatret blev nedlagt. Der er saa store Kræfter i Bevægelse til at opretholde et saadant Institut, at var alle Ting i Verden saa sikre som, at der vil blive bestaaende en Kunstanstalt i denne Skikkelse, at den vil blive betjent af omtrent de samme Medlemmer og de samme Kræfter, som der nu er, i en Hovedstad, der stadig tager til, som Kjøbenhavn — var alt i Verden saa sikkert som dette, kunde vi allefammen finde os rige-